

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 marca 2019 r.

sprawy **M.W.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 26 kwietnia 2018 roku, sygn. V Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 października 2017 r., sygn. II K [...]

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

M.W. został oskarżony o szereg przestępstw skarbowych kwalifikowanych z art. 107 § 1 w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., polegających na urządzaniu na podstawie umowy dzierżawy gier losowych na urządzeniach elektrycznych o cechach automatów, wbrew przepisom ustawy. Wyrokiem z dnia 19 października 2017 roku, w sprawie sygn. II K [...], Sąd Rejonowy w K. uznał oskarżonego M.W. za winnego popełnienia zarzucanych mu aktów oskarżenia czynów i na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 k.k.s. skazał go na kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 100 zł każda stawka za każdy z czynów.

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2018 roku, sygn. V Ka [...], Sąd Okręgowy w R. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonych zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 października 2017 roku, w ten sposób, że:

- wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu art. 6 § 2 k.k.s.;
- przyjął, iż czyny zarzucane M.W. stanowią ciąg przestępstw skarbowych przewidziany w art. 107 § 1 k.k.s w zw. z art. 37§1 pkt 3 k.k.s i na podstawie art. 107 § 1 k.k.s w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 i § 4 k.k.s w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s i art. 23 §1 i 3 k.k.s wymierzył oskarżonemu M.W. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 100 złotych,
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s wykonanie orzeczonej wobec M.W. kary warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Kasację od przedmiotowego wyroku wniósł obrońca skazanego T.W., podnosząc rażące naruszenie przepisów prawa, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegające na wydaniu wyroku skazującego w sytuacji, gdy postępowanie karne, co do tego samego czynu oskarżonego zostało już prawomocnie zakończone, a więc z naruszeniem powagi rzeczy osądzonej tj. art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Podnosząc powyższy zarzut obrońca skazanego M.W. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w R. i umorzenie postępowania bądź też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R..

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Trzeba zauważyć, że kwestia podniesiona jako jedyny zarzut apelacji, czyli naruszenie powagi rzeczy osądzonej, poprzez orzekanie przez Sądy obu instancji co do czynów uprzednio prawomocnie osądzonych wyrokami innych sądów, była podnoszona przez obronę w toku postępowania odwoławczego (w odpowiedzi na apelację prokuratora) i pozostawała w polu widzenia Sądu Apelacyjnego. Najlepiej świadczy o tym fakt rozważenia tego zagadnienia w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego, w którym na s. 16-17, w obszernych i wnikliwych

rozważaniach, kwestia ta została przez Sąd Apelacyjny przeanalizowana. Sąd Najwyższy w pełni akceptuje stanowisko Sądu Apelacyjnego w tym względzie jako trafne. Zasadnie wskazano na różnice w podejściu do zamiaru sprawcy na gruncie czynu ciągłego w regulacji art. 12 kodeksu karnego i art. 6 § 2 kodeksu karnego skarbowego. Trafnie przyjęto, że skoro poszczególne przypisane skazanemu czyny polegające na urządzaniu gier na automatach polegały każdorazowo, tj. w danym miejscu i czasie, na użyciu różnych urządzeń, na podstawie umów z różnymi podmiotami, brak podstaw do przyjęcia, że stanowiły one realizację tego samego zamiaru lub przy wykorzystaniu takiej samej sposobności. Nadto należy zauważyć, że swoje zapatrywanie Sąd Apelacyjny przedstawił w obszernych i bardzo rzetelnych wywodach, nie pozostawiających wątpliwości, że swoje stanowisko poprzedził staranną wykładnią art. 6 § 2 k.k.s. Konkludując, tak wywiedzione i uargumentowane stanowisko Sądu Apelacyjnego nie może być uznane za naruszenie prawa, które ma charakter rażący, a tym samym nie może być mowy o uwzględnieniu na tej podstawie przedmiotowej kasacji.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.